

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Oszálovozás

Tárgy

628.1

Hely

Idő

1927.

Személy

Szerző: .....

Cím: Egy korty víz

Forrás: .....

Pesti Hírlap

Bp.
(Hely)1927. 9. 3.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Ol)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házinomda 1927 — 1695

NAPI HIREK.

Egy korty víz.

Ha Budapesten az utcán megszomjazol, nem tudsz egy korty vizet inni. Nincs. Nincs egy közkut, egy csap, egy vízvezetéki csövecske, amelyhez odatarthatnál egy papirmassé-poharat, hogy enyhítsd szomjádát. Az üzletek nem azért vannak, hogy a betévedő szomjas járókelőknek egy pohár vízzel segítségére és szolgálatára álljanak. Bemerészkedhetsz egy vendéglőbe vagy kávéházba, de ott is nagyot nézne a pincér, ha elibéd téve a pohár vizet, jó borralvalóval nem honorálnád a szíveségét. Egy szó mint záz: a budapesti utcán ingyen és természetes módon nem lehet hozzájutni a legolcsóbb és legtermészetesebb italhoz, a vízhez.

Budapesten van néhány terecske, egy néhány árnyas fával, bokrokkal és virágokkal; ezek mindenekelőtt arravalók volnának, hogy a szerencsétlen pesti gyerek egy kis levegőt, napot, játékot csenhesen bele penész-szinü életébe. A felnőtt végre valólabbra is elmehet sétálni, ha végzett munkájával, akár, ha tetszik, a budai hegyek közé; a gyermek azonban nem tud elmenni messzire, csak valami köztérre a közelben. A világ minden városának legfőbb gondja a gyermek s a gyermek egészsége. Bécsben, a legparádésabb téren, a Burg tőszomszédságában, a Volksgartenben, a nagyszerű fák és virágok között, az elegáns tejszarnokok és a szép emlékművek mellett egy félméternyi deszkával bekerített nagy, homokos tér van: ez a gyermekek játszóhelye, ahol térdig gázolnak, építenek és játszanak a finomra szitált, sárga homokban, mely szinte illatos a frisseségtől és bársonyos puhaságtól. Első pillanatra ez a sárga homokágy visszatetsző a díszes kertben, de pillanatnyi figyelem után a legszebb virágosságá változik szemünkben, amikor a vidám, kipirult arcu,

boldog, szabadjára eresztett kisgyerekeket meglátjuk benne hancurozni Nálunk?

Ott van például a Muzeumkert. Három kerületből sétáltatják ide az anyák kicsinyeiket. A különben szépen gondozott kertben azonban ezek a szegény kicsikék moccanni is alig mernek. Természetes: a szép virágágyak nem arravalók, hogy pajkos lurkók szétdulják és agyongázolják. Azonban örök rejtély marad számunkra egy jelenet, amelynek a minap szemtanui voltunk, amikor egy kisfiú a pólyás kis hugát a mama szemeláttára ide-oda tologatta a gyerekkocsiban a kerti uton, ám jött egy zord ember — őr, vagy kertész — és szigorúan ráförmedt a kisfiúra, hogy *itt* nem szabad gyerekkocsit tologatni. Nemkülönbben épületes pillanat volt az is, amikor egy szomjas kisgyerek mamája azzal a kéréssel fordult a kertészhez, hogy szeretne valahol egy pohár vizet kapni a gyerekének, mire azt a zord, sőt goromba feleletet kapta viz helyett:

— Ha szomjas a gyereke, vigye laza.

Azon kevésbbé ámulunk, hogy embernek, aki a virágok ápolója, ennyire nincs érzéke és szive gyermekpalánták ápolásához; ellenben joggosan tűnődik el az ember, hogy a főváros legalább ott, ahol sok gyerek gyűl össze nap mint nap, mért nem csináltat egy közkutát, mikor ehhez egy vízvezetéki csövön és egy falba faragott, vagy ut szélére felállított kődarabon kívül egyéb nem kellene?

Az olasz városok tele vannak lépten-nyomon felbukkanó kutakkal. Ahová mégy, külföldön, mindenütt ezernyi a közkut. Münchenben a remek szép templom oldalából csörgedez szakadatlanul a hús és enyhethető víz. Még csak azt sem lehet kifogásul felhozni, hogy ezek a közkutak, helyesebben közvizvezetéki csapok sokba kerülnének. A melegben, porban, árnyatlanságban, aszfaltgőzben kitikkadt pesti gyerek és pesti ember azonban látná, hogy van valahol egy jó atyja, egy hatalmas és gondos lény, ki a tavasz, a nyár, az őszi meleg napjain csobogó, tiszta vízzel kínálja ajkát, bárhol éri is utól a szomjuság ebben a kősvatagban.

Bónyi Adorján.